

Hồi 27

Tỷ Võ Đoạt Ấn

Ngọc Diện La Sát nghĩ xong lên tiếng đáp:

- Được! Nếu bốn tọa thua, Huyền Đàn Ấn sẽ thuộc về các hạ!

Tần Lâm Phong thấy mặt gã đầy vẻ giảo hoạt lên tiếng cảnh cáo:

- Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, đến lúc đó nếu tôn giá không giữ lời đừng trách tại hạ vô tình!

- Các hạ quá đa nghi, mời!

Ngọc Diện La Sát cũng không dám ra tay trước, song chưởng đưa lên trước ngực, vận lực chờ đợi.

Tần Lâm Phong bình thần, cởi dây lưng cột tay phải vào sát bên mình, tả chưởng đưa lên trước ngực thủ thế nói:

- Mời tôn giá ra tay!

- Vậy bốn tọa xin thất lễ!

Ngọc Diện La Sát dứt lời, bước lên trước ba bước, song chưởng nhắm Tần Lâm Phong quét tới.

Tần Lâm Phong thoạt nhìn đã biết gã định dùng toàn bộ nội lực khống chế đòn chưởng của mình, nhưng chàng nào coi ra gì, chân khí dồn lên tay trái, đưa chưởng lên nghênh đón song chưởng của lão!

Hai luồng chưởng phong vừa chạm vào nhau cả hai liền bắn ra hai phía, rồi biến chiêu hóa thức tiếp tục xông lên giao đấu. Qua khoảng một tuần trà, Phích Lịch Hải Đường ngồi điều tức trên đất lòng không ngớt lo sợ, tim đập rộn rạo, nhìn vào trận đấu nhất thời không phân biệt rõ đâu là bóng của Tần Lâm Phong.

Đột nhiên hai luồng chưởng lực như hút vào nhau, Tần Lâm Phong mặt lộ vẻ mệt mỏi, nhưng Ngọc Diện La Sát lại càng thê thảm hơn.

Chỉ thấy mắt gã trợn ngược, mặt lộ vẻ căng thẳng tột độ, nơi góc trán từng giọt mồ hôi to như hạt châu chảy xuống không ngớt.

Nếu cứ đấu như vậy, Ngọc Diện La Sát tức bị đứt hơi mà chết, còn Tần Lãm Phong chắc cũng phải thọ thương nghiêm trọng!

Phích Lịch Hải Đường sau khi điều tức xong thương thế đã bình phục bảy phần, thấy cảnh tượng đó liền bước đến chỗ hai người giao đấu nội lực, cất tiếng nói:

- Tần công tử, nếu hai người cứ đấu như vậy, sẽ dẫn đến hậu quả khó lường, mau thu chưởng về rồi tìm biện pháp để tử đấu!

Tần Lãm Phong không dám phân tâm nên không lên tiếng trả lời.

Phích Lịch Hải Đường thấy vậy, liền quay qua phía Ngọc Diện La Sát hét lớn:

- Ê! Người nghe rõ chưa, còn không mau thu chưởng về!

Ngọc Diện La Sát đang bán mạng tử đấu sinh mạng như ngàn cân treo sợi tóc, trong lòng chỉ muốn Tần Lãm Phong mau thu hồi chưởng lực, nhưng không dám mở miệng sợ chân khí bị tiêu tan.

Phích Lịch Hải Đường lòng nóng như lửa đốt, nhưng không dám xuất chưởng tách rời hai người, sợ không khéo sẽ hại đến tính mạng của họ!

Đột nhiên nàng thấy sắc mặt của Ngọc Diện La Sát trở lại bình thường, hình như nội lực trên thân của gã đã biến mất, lại quay sang phía Tần Lãm Phong...

Về mặt mỗi lúc này của chàng đã biến mất từ lúc nào!

Vốn là Tần Lãm Phong bản tính nhân hậu thấy Ngọc Diện La Sát dường như không chịu nổi áp lực ngọn chưởng của chàng. Biết hẳn cũng không dám liều mạng thu hồi chân lực, đề phòng mình thừa cơ hội, dồn hết chân khí sang mình gã tới lúc đó gã tức chết. Hơn nữa chàng tự nghĩ nội công mình thâm hậu hơn nếu có thu chưởng về, vị tất gã đã dám đả thương mình...

Công lực của chàng đã đạt đến mức cảnh giới thu phát tùy ý, chàng nghĩ đến đây liền thu tay về...

Ngọc Diện La Sát thấy công lực của chàng tái thế như vậy, trong lòng kinh hãi không ngừng, đột nhiên thấy áp lực nơi song chưởng nhẹ bớt, trong lòng mừng thầm, nào dám thừa cơ hội ám hại chàng, nên thu vội chưởng về.

Chưởng lực của hai người đã thu về bảy tám phần, hai tay cũng lập tức rời khỏi nhau...

Cả hai đều sợ bị đối phương thừa cơ hạ sát thủ nên song chưởng vừa tách rời khỏi nhau đều lui tám thước!

Tần Lâm Phong gật đầu cười với Phích Lịch Hải Đường, lại quay về phía Ngọc Diện La Sát nói:

- Trận đấu này coi như không tính, bây giờ chúng ta sẽ thi đấu chưởng pháp, tôn giá thấy thế nào?

Ngọc Diện La Sát tuy không nói ra nhưng trong lòng cũng biết nội lực của vẫn còn xa đối phương bất giác đỏ mặt ấp úng:

- Chỉ cần các hạ đồng ý bất cứ phương pháp tỷ võ nào bốn tọa đây cũng đều chấp nhận!

- Tôn giá! Mời ra tay!

- Coi chưởng!

Ngọc Diện La Sát hét lên một tiếng, nội lực dồn lên hai tay, song chưởng đưa ra, nhanh như điện xẹt đã quét sáu chưởng về phía chàng!

Tần Lâm Phong chỉ lách người tránh né vẫn chưa trả đòn.

Ngọc Diện La Sát chớp được thời cơ, không chậm trễ, liền công tiếp mười tám chưởng về phía chàng!

Tần Lâm Phong với tả chưởng đón tiếp chỉ phát huy được bốn thành công lực, lại bị gã cướp thế thượng phong, đành phải giữ thế thủ.

Nhưng chàng không vì thế mà rối loạn bình tĩnh hóa giải những chiêu thức hiểm độc của gã.

Ba mươi chiêu đi qua, Tần Lâm Phong lúc này mới lấy được thế cân bằng, tay trái nhanh như điện xẹt nhằm ngực của Ngọc Diện La Sát quét tới!

Phích Lịch Hải Đường từ nãy giờ hồi hộp theo dõi trận đấu, nay thấy Tần Lâm Phong đã giành được thế chủ động liền thở hắt ra, đưa tay áo lên lau những giọt mồ hôi đọng trên trán lúc nãy!

Ngọc Diện La Sát càng đánh càng sợ không ngờ chỉ với đơn chưởng mà chàng lại có công lực dường ấy!

Tần Lâm Phong lúc này tả chưởng lay động nhằm Mệnh Môn Huyệt của gã vỗ tới...

Ngọc Diện La Sát vội búng người tránh qua một bên, chân phải co lên, phóng về phía bụng của chàng một cước!

Tần Lãm Phong liền thu chưởng về, nhằm chân của lão quét tới!

Ngọc Diện La Sát co vội chân về, uốn người lộn ra sau bảy thước, lão chưa kịp định thần thì Tần Lãm Phong đã như một cái bóng phóng đến trước mặt, kỳ ảo tuyệt luân, quét ra tám chưởng nhanh như điện chớp!

Tám mươi chiêu qua đi, chỉ còn cách đích giao hẹn hai mươi chiêu nữa, hai người lúc này đã vận dụng hết bình sinh sở học, cuồng phong rít lên ghê rợn, gió lạnh như chém vào mặt.

Vừa đến chiêu thứ chín mươi, thân hình của Tần Lãm Phong đột ngột biến đổi, tốc độ mỗi lúc một nhanh, quần lấy Ngọc Diện La Sát!

Ngọc Diện La Sát lúc này đã hết hoảng thật sự, không phân biệt được đâu là bóng thật của chàng, bóng chưởng bao trùm khắp xung quanh gã, phủ chụp phạm vi một trượng. Phích Lịch Hải Đường đứng bên ngoài cũng bị chưởng khí đẩy lùi hai bước!

Ngọc Diện La Sát lúc này không còn đủ sức để phản công, song chưởng múa may điên cuồng đánh vào bóng chưởng vô hình, trong lòng thì cầu nguyện sao cho mau đến chiêu thứ một trăm.

Phích Lịch Hải Đường đứng bên ngoài đang hồi hộp không kém bởi vì chỉ còn vài chiêu nữa là kết thúc trận đấu, nàng bất chợt buột miệng đếm thầm:

- Chín mươi sáu, chín mươi bảy, chín mươi tám, một trăm!

Phích Lịch Hải Đường vừa dứt lời, chỉ thấy Tần Lãm Phong đã thu hồi bộ pháp ra ngoài vòng đấu.

Nàng thấy vậy trong lòng thầm trách Tần Lãm Phong quá khinh địch, nếu dùng song chưởng giao đấu, vị tất đã có kết cục như vậy...

- Tỷ võ đã xong, lẽ nào tôn giá còn chưa nhận thua!

Phích Lịch Hải Đường nghe được câu này của chàng, lòng như hoa nở, liền đưa mắt nhìn...

Ngọc Diện La Sát lúc này tức giận quát:

- Các hạ nói quả thật không sai, nhưng bốn tọa chưa để thua một chiêu nửa thức nào sao người lại kêu ta nhận thua? Lẽ nào người lại muốn chối!

Tần Lâm Phong nhếch mép cười hỏi:

- Tôn giá có phải không bị thua một chiêu nào?
- Đúng vậy!
- Tôn giá hãy coi đây!

Tần Lâm Phong dứt lời ném một vật lên không, rồi lại đưa tay chụp lấy, chàng từ từ mở bàn tay ra, ánh trắng lúc này sáng vằng vặc lộ rõ món đồ trong lòng bàn tay của chàng thì ra đó là một miếng ngọc bối.

Ngọc Diện La Sát nhìn thấy cảnh tượng này, trợn mắt, há miệng không thốt được nửa lời...

Ngọc Diện La Sát sau một hồi kinh ngạc, mặt đỏ lên cúi gằm xuống.

- Cầm lấy!

Tần Lâm Phong liệng miếng ngọc bối về phía gã.

Ngọc Diện La Sát miễn cưỡng giơ tay bắt lấy.

Phích Lịch Hải Đường thấy cảnh này mặt tươi như hoa, vết thương cũng như hoàn toàn bình phục.

Tần Lâm Phong khẽ mỉm cười, hướng về phía Ngọc Diện La Sát hỏi:

- Tôn giá có ý kiến gì không?

Ngọc Diện La Sát quét về phí chàng một tia sáng rợn người, tức giận đáp:

- Người còn muốn mĩa mai hay sao, bốn tọa đã chịu, có chỉ nhận thua là xong!
- Đưa đây!
- Đưa cái gì?
- Huyền Đàn Ấn mà chúng ta đã đánh cá!

Ngọc Diện La Sát nhếch mép cười, chỉ về phía đỉnh tháp nói:

- Huyền Đàn Ấn đặt trên tầng bảy của tháp, các hạ không biết tự mình đi lấy hay sao?
- Gã dứt lời quay đầu định phóng đi...
- Đứng lại!

Tần Lâm Phong quát lên một tiếng khiến hấn vội định thân quay đầu lại, chàng lại tiếp:

- Tại hạ thành tâm đối đãi người, nói một là một, giả như các hạ có định giở trò gì, đừng trách tại hạ ra tay độc ác!

Ngọc Diện La Sát tức giận nói;

- Quái! Bốn tọa đã nhận thua, các hạ muốn gì ở ta nữa!

- Tại hạ chỉ muốn Huyền Đàn Ấn!

- Không phải ta đã nói là ở trên đỉnh tháp hay sao? Nếu không tin cứ hỏi ả nha đầu khắc biết, nói xong đưa tay chỉ Phích Lịch Hải Đường.

Phích Lịch Hải Đường bước đến chỗ hai người lên tiếng:

- Không sai, nhưng mà nơi đó không nên vào.

Tần Lãm Phong thấy vậy ngạc nhiên hỏi:

- Lâm Cô nương, cô nương có phải nói trong tháp có mai phục cơ quan?

- Tần công tử đoán không sai!

- Phá bỏ chúng!

- Từ lúc có tháp này, chưa có người nào đi vào cơ quan trong tháp!

- Phóng hỏa thiêu hủy nó!

- Tháp là dùng một loại cương thạch dựng lên!

Tần Lãm Phong nghe đến đây quay người về phía Ngọc Diện La Sát nói:

- Vậy phải phiền đến tôn giá đây một chút!

- Việc gì?

- Đóng tất cả cơ quan tháp lại!

- Ha! Ha...

Ngọc Diện La Sát phá lên một tràng cười nói:

- Ta cứ nghĩ các hạ là một nam tử đầu đội trời chân đạp đất, không ngờ cũng chỉ là phường chuột nhát gan, đã khiếp sợ các cơ quan như vậy, vậy để bốn tọa đây tháo bỏ chúng.

Gã dứt lời quay đầu phóng về phía tháp!

- Đứng lại!

Tần Lâm Phong quát lên một tiếng kêu Ngọc Diện La Sát dừng bước, chàng kiêu ngạo nói:

- Ta ra lệnh cho ngươi, phải lập tức rời khỏi nơi đây!
- Sao, không muốn ta tháo bỏ các cơ quan giữ ngươi à?
- Tại hạ nếu như không phá nổi các cơ quan trong tháp, cũng nguyện chết tại đây!
- Ngươi không hối hận?
- Hoang đường, còn không mau cút!
- Được sáng mai bốn tọa sẽ lượm xác ngươi cho!

Ngọc Diện La Sát nói đến đây, ngửa mặt lên trời cười một tràng dài, bước đến mép hồ, đưa tay lấy một viên đá xanh khê xoay, dịch chuyển những tấm đỉnh trong hồ, cúi người nhặt một thân cây, phóng xuống mặt nước, rồi lộn người đáp lên đó, dùng chân khí đơn điền, rẽ lướt nước lướt đi như gió, chớp mắt đã mất dạng.

Phích Lịch Hải Đường mặt lộ vẻ âu sầu hỏi:

- Tần công tử, chàng thật muốn mạo muội đi lấy Huyền Đàn Ấn!

Tần Lâm Phong gật đầu đáp:

- Chính phải, vì để cứu Bành cô nương, không thể không làm như vậy!
- Chàng rất yêu nàng?

Tần Lâm Phong bất giác rung động trong lòng ấp úng đáp:

- Lâm cô nương hiểu lầm rồi...
- Vậy sao nàng đáng được chàng quan tâm như vậy?
- Là vì đạo nghĩa!
- Đạo nghĩa!
- Phải, nàng vì đuổi theo ta mà đến toàn gia bị hủy diệt, cô đơn buồn khổ...
- Như vậy là nàng yêu chàng!

- Đâu có, Bành cô nương tài trí hơn người, sao lại hạ mình đi yêu một kẻ phạm phu tục tử như tại hạ, tại hạ đây không dám mơ tưởng đến!

- Công tử không nên mặc cảm như vậy tình yêu chân chính không cần bề ngoài đẹp đẽ, mà chỉ cần nội tâm trong sáng!

Tần Lâm Phong gật đầu nói:

- Lời của Lâm cô nương quả rất có lý, nhưng người đòi mấỵ ai tránh khỏi quan điểm đó!
- Ít nhất cũng có hai người?
- Ai?
- Bành cô nương là một.
- Còn người kia?
- ... Tiệp nữ cũng không biết...

Phích Lịch Hải Đường đỏ mặt, cúi đầu mân mê vạt áo.

Tần Lâm Phong dường như cũng hiểu được phần nào, lên tiếng:

- Lâm cô nương, chúng ta tạm thời đừng nhắc đến chuyện này nữa, tại hạ phải lấy Huyền Đàn Ấn, cô nương hãy đợi ở đây chờ tại hạ...

Phích Lịch Hải Đường vội cướp lời nói:

- Không, tiệp nữ phải đi cùng với công tử.

Tần Lâm Phong lắc đầu khuyên nhủ rằng:

- Cô nương đã biết trong tháp đầy đầy cơ quan, sao lại muốn đi.
- Lâm Như Tuệ không phải là người tham sanh quý tử!
- Việc này tại hạ cũng biết, nhưng nếu lỡ xảy ra chuyện, tại hạ không tiếp ứng kịp.
- Công tử sợ liên lụy sao?
- Lâm cô nương xin đừng nói như vậy tại hạ chỉ lo vạn nhất xảy ra chuyện sẽ đắc tội với cô nương!

Phích Lịch Hải Đường nghĩ một hồi gật đầu đáp:

- Cũng được! Tiệp nữ sẽ ở đây chờ công tử!

Nàng dứt lời mặt lại lộ vẻ không an tâm nói:

- Xin công tử nghe một lời của tiểu nữ.
- Lâm cô nương, xin cứ nói!
- Bây giờ đã quá canh tư, công tử có thể đợi thêm lát nữa không?
- Ý cô nương muốn gì?

- Bối trong trong tháp cơ quan trùng trùng, công tử tuy có thể nhận biết được mọi vật trong đêm tối, nhưng làm sao có thể nhận rõ được bằng ban ngày, ý của tiểu nữ là muốn công tử chờ thêm một lát, trời sáng rồi sẽ đi, lúc đó sẽ an toàn hơn.

Tần Lâm Phong thấy nàng quan tâm mình như vậy, không tiện từ chối liền đáp:

- Tại hạ xin nghe lời cô nương.
- Công tử xin theo tiện nữ!

Phích Lịch Hải Đường vừa nói vừa nắm lấy tay áo của chàng bước đến bên hồ, cả hai ngồi xuống một tảng đá lớn, Phích Lịch Hải Đường đưa tay vuốt những lọn tóc bị gió thổi bung lên loạn xạ trước mặt:

- Công tử, ngoại trừ Bành cô nương, chàng còn quan tâm đến một vị cô nương nào khác không?

Tần Lâm Phong thoáng hồi ức lại, cất tiếng đáp:

- Gia muội, Đường Hiếu Văn!
- Yêu nàng!

Tần Lâm Phong khẽ gật đầu rồi nói:

- Nhưng nàng rất căm hận ta.
- Vì sao lại như vậy?

Tần Lâm Phong thở dài một tiếng, đem tất cả những việc trải qua kể lại một lượt cho nàng nghe.

Phích Lịch Hải Đường nghe xong, lên tiếng an ủi:

- Công tử yên tâm, Lâm Như Tuệ nếu chưa chết quyết điều tra cho được tung tích của nàng, để báo đáp ơn cứu mạng của công tử!

Tần Lâm Phong tiếp lời:

- Tại hạ đây xin chân thành cảm tạ thịnh tình của cô nương. Nếu nói đến hai chữ trả ơn, tại hạ thật hổ thẹn không dám nhận!

Phích Lịch Hải Đường lại thở dài một cái, rồi đưa tay chỉ một tảng đá xanh trước mặt nói:

- Trời sắp sáng, công tử hãy đến đó điều tra một lúc, sáng sớm mai còn phải vào tháp kia!

- Lâm cô nương cả đêm cũng vất vả rồi, lại bị thọ thương, cũng nên điều tức mới phải!

Phích Lịch Hải Đường liền gạt đầu, Tần Lãm Phong yên tâm bước đến tảng đá nọ ngồi xuống, nhắm mắt định thần vận công điều tức.

Kỳ thực Phích Lịch Hải Đường chỉ vì thấy chàng lo lắng mới gạt đầu đồng ý, nhưng nàng lại sợ trong lúc Tần Lãm Phong điều tức có kẻ ám toán, nên không dám vận công điều tức mà chỉ đưa mắt nhìn xung quanh để cảnh giới.

Vàng đồng ló dạng, ánh sáng nhẹ nhàng phà vào mặt hai người!

Tần Lãm Phong lúc này đã điều tức xong mở mắt nhìn...

Chỉ thấy bầu trời xanh thẳm, gió nhẹ mang theo hơi lạnh phà vào mặt làm tỉnh thần càng thêm phấn chấn! Lúc này chàng bèn đứng dậy đưa mắt nhìn, thấy hai mắt của Phích Lịch Hải Đường hoe đỏ, viền mắt thâm quầng đầy vẻ mệt mỏi, trong lòng bỗng xót xa nhẹ lên tiếng:

- Lâm cô nương, vì tại hạ...

Phích Lịch Hải Đường nở nụ cười, để lộ hai má lúm đồng tiền, cướp lời nói:

- Công tử đừng khách sáo, tiện nữ không mệt!

Tần Lãm Phong trong lòng cảm kích cũng không tiện nói tiếp...

Phích Lịch Hải Đường thấy chàng sắp mạo hiểm, xông vào tử địa, mặt lộ vẻ bất an im lặng không dám lên tiếng.

Tần Lãm Phong cuối cùng phải đành lên tiếng phá tan bầu không khí nặng nề này, chàng nói:

- Đến giờ rồi, tại hạ phải đi đây, xin Lâm cô nương chờ tại hạ ở đây.

Phích Lịch Hải Đường sóng mũi hơi cay, khóe mắt ngấn lệ, rung giọng nói:

- Công tử... bảo... trọng...

Nàng chưa nói xong, cổ họng đã nghẹn lại, hai hàng lệ chảy dài trên má!

Tần Lãm Phong cũng thấy rung động trong lòng, nhưng chàng không dám để tình cảm này lấn áp lý trí, vội lên tiếng an ủi nàng.

Phích Lịch Hải Đường tay ngọc giơ lên lau những giọt lệ trong khóe mắt, cố cười nói:

- Công tử yên tâm, tiện nữ sẽ ở đây chờ chàng!

- Phiền cô nương một chút!

Tần Lãm Phong dứt lời, thân hình lay động như một luồng khói bắn về phía cửa tháp.

Chàng đến nơi, đưa mắt nhìn khắp xung quanh tháp một lượt thấy không có hiện tượng gì khả nghi, mới từ từ mở cửa lướt vào. Sau khi tiến vào, chàng đưa mắt nhìn khắp gian phòng, thấy không bày biện một vật gì, chỉ thấy một cầu thang đặt nơi góc phòng.

- Không vào hang hổ sao bắt được hổ!

Tần Lãm Phong nghĩ xong, rút kiếm ra cầm tay, chầm chậm bước lên cầu thang.

- Ầm!... thanh âm phát ra khiến Tần Lãm Phong thất kinh, đưa kiếm lên thủ sẵn trước ngực, trợn mắt quét một vòng khắp xung quanh...

Tầng một không khác gì với bên ngoài, âm thanh vừa rồi là do một cửa sắt rơi xuống bịt kín dãy cửa cầu thang!

Tần Lãm Phong thấy vậy cũng không để ý gì nữa, tiếp tục tiến lên.

Chàng lên đến tầng bốn, cảnh vật xung quanh giống như những tầng dưới, vẫn không có chút động tĩnh gì.

Tần Lãm Phong thấy cơ quan trong tháp ít như vậy, rửa thầm Ngọc Diện La Sát, đã hù dọa mình, rồi chàng lại lên tầng năm...

Tần Lãm Phong đột nhiên dừng bước nghĩ thầm:

- Hình như người bố trí cơ quan này đã cố ý làm như vậy để cho địch nhân thêm kiêu ngạo, bất phòng?

Nghĩ đến đây chàng lại tiếp tục bước tiếp, bụng nghĩ thầm, ba tầng còn lại tất mai phục sẵn những cơ quan hiểm độc vô cùng, rồi cẩn thận, tiến lên.

Tần Lãm Phong vừa bước lên tầng năm, bất chợt kinh hãi dừng bước.

Vốn là chàng nhìn thấy hai người tướng mạo uy dũng đứng nơi cầu thang, bịt mắt đường lên tháp.

Hai người này mắt lộ tinh quang nhìn chằm chọc Tần Lãm Phong...

Tần Lãm Phong sau khi định thần, nhìn họ lại một lượt...

Thì ra hai người này là hai khối sắt vô tri vô giác, do sự khéo léo của những người thợ đã đúc nên họ, nên trông giống như người thật!

Tần Lãm Phong thấy hai người sắt này giống như hai anh Hạ Nhị Tướng, một tả một hữu chắn mất lối đi, muốn vượt qua cửa ngõ này cũng nguy hiểm không kém, không biết hai người này định làm trò gì?

Chàng nghĩ xong, không dám vọng động tiếp tục nhẹ bước tiến lên...

Hai người sắt vẫn đứng yên như cũ, không chút cử động gì!

Tần Lãm Phong thấy cảnh tượng như vậy, không dám sơ ý, hai mắt nhìn chăm chăm hai người sắt, thủ thế đề phòng bất trắc, đồng thời vẫn từng bước tiến lên.

Lúc Tần Lãm Phong chỉ còn cách tầng năm ba bậc thêm nữa, chân chàng bỗng cảm thấy như đạp phải một vật mềm nhũn...

- Khi... khi... đột nhiên từ trong lỗ mũi và miệng của Hạnh Hà Nhị Tướng bắn ra một luồng khói trắng, nhằm Tần Lãm Phong bay tới!

Nói thì chậm sự việc xảy ra nhanh, Tần Lãm Phong bất chợt phát hiện dưới chân khác thường, nhất định đã giẫm phải cơ quan, liền điểm nhẹ chân xuống bậc thang, vọt bắn lên cao ba trượng, vừa lúc luồng khói trắng của Hạnh Hà Nhị tướng bắn ra, cho nên chỉ lướt qua dưới chân chàng...

Tần Lãm Phong trong lúc còn lơ lửng trên không, đưa chân trái đạp nhẹ mu bàn chân của chân phải, mượn lực lộn tiếp một vòng, rồi phóng ra hai cước nhằm đầu của Hạnh Hà Nhị Tướng bay tới...

- Bung! Bung! Hai tiếng khô khốc vang lên...

Đầu của Hạnh Hà Nhị Tướng bị ngọn cước của chàng vừa rồi đá trúng, đứt rời khỏi cổ, lăn lông lốc về phía vách tường.

- Không xong rồi!

Nơi cổ của Hạnh Hà Nhị Tướng chỗ bị Tần Lãm Phong đá trúng lúc nãy, bỗng nhiên bốc lên một luồng khói trắng dày đặc.

- o O o -